



„La Lollo” – ahogy én ismertem

REVICZKY KATALIN

„A tiszteletdíjat a titkárom veszi át, még a bál előtt! Kivel kell beszélgetnem vacsora alatt és kivel táncolnom a bálon? A fodrászt kettőre, a sminkest háromra kérem. A sajtótájékoztatóig pihenek.” Így robbant be a dúsan ékszerezett, elegáns, párducmintás bundát viselő hölgy a Hilton lakosztályába. Készültem belőle, tudtam, de nem hittem, hogy hetvennyolc év van e tökéletes toalett, hibátlan frizura, lenyűgözően hatalmas karrier mögött. Az isteni *Lollo*, a világ legszebb asszonya, a számtalan karakter szerepe ellenére is szexszimbólumnak elkönnyvelt díva állt előttem, akivel most néhány napig együtt leszek. Entrée-ja hatásos volt, és annak megfelelően is lenyűgözött az olasz film nagvaszonya, egy határozott fellépésű, magánéletben természetesen alakító, sokoldalú érdeklődésű, de mint sejtettem és ké-

sőbb megtudtam, hiszékeny és jó szándékú, kibírhatatlanul aggályoskodó és kellemetlenül kötekedő világhíresség. Hogy lehet, hogy sokan utálnak téged, *Gina*, aki pedig szeretetéről biztosít, az csak számító, és jóhiszeműséged használja ki? Hogy lehet, hogy a filmművészet szinte valamennyi igazi férfitől elűzte, és te egyet sem tudtál megtartani? Hogy lehet, hogy a karriered kísérő partnerek gyűlöttek vagy semmire sem becsültek, pedig neked nem egyengette karriered világhírű férj, menedzser, te minden sikered kemény munkának köszönhetted? Neked a hivatásban minden, a magánéletben szinte semmi nem sikerült. Ilyen és ehhez hasonló kérdések cikáztak fejemben, miközben lelki szemeim előtt felvillantak mindig tökéletes, gondozott outfitről tanúskodó képei, lenyűgöző ékszerei, legendásan karcsú és fan-



tasztikusan nőies vonalai, felejthetetlen játéka és jobbnál jobb szerepei. Egymást érve toltuk elém a képkockák *René Clair* filmjéből, *Az éjszaka szépeiből*, a *Hűtlen asszonyokból*, amelyben kisfiával együtt játszott, *John Huston* filmjéből, az *Afrika kincséből*. Láttam a *Kenyér, szerelem, féltékenységben*, amelynek utolsó részét átadta a média által riválist kiabáló és kebelháborút emlegető lapoktól kísérve *Sophia Lorennek* (vajon várandóssága vagy túl nagy anyagi igényei miatt?). Felvillant emlékezetemben a *Trapézban Tony Curtis és Burt Lancaster* oldalán, *A párizsi Notre-Dame* szépséges *Esmeraldájaként* mint *Anthony Quinn* partnere, láttam mint *Sába királynőjét*. Eszembe jutott a *Törvény*, amelyre *Melina Mercouri* úgy emlékezett, hogy mindenkit kedvelt a szetten, de *Lollobrigidát* utálta. Komédiázott *Belmondóval*, krimi játszott *Sean Conneryvel*, szeretetre méltó volt a dörzsölt *Mrs. Campbellként*.

Amikor még bécsi mintára nagyszabású, elegáns operabálok voltak Budapesten a fényes felső kétezerrel, majd' tíz éven át én gondoskodhattam a VIP-vendégekről. 2005-ben Gina Lollobrigidát hívtam meg, a linzi Johann Strauss zenekart a hiteles walzerjátás és a fél évezrednyi történelemre visszatekintő Wiener Sängerknaben fiúkórust a patina kedvéért. Gina remekül játszotta az operabáli díszvendéget. Hősiesen tűrte a nyakába ugró – magát magyar Lollónak nevező, közismert, de nem közkedvelt – hölgy lerohanását, akit még a testőrök sem tudtak feltartóztatni, és nem sziszegett, amikor az ismert ügyvéddinasztia nagy öregje ke-



A BUDAPESTI OPERABÁLON REVICZKY KATALINNAL

ringó alatt a lábára tiport. Gina feltűnő és hatásos volt piros csipkeruhájában, amelyről *Molnár Ferenc*, akár csak a magyar konyháról, azt mondta volna, hogy alles, und noch ein Löffel Rahm, vagyis kicsit kevesebb kicsit több lett volna. Lollobrigida megjelenéséhez azonban hozzátartozik, hogy díszesebb, mint *Claudia Cardinale* és nem oly diszkréten elegáns, mint Sophia Loren. Egyszer ugyan sikerült a hasonlóság, amikor Sophiával egyforma, fehér csipkés estélyi ruhát öltöttek, de ebből per lett. A királyi szalon vendégei között a legszívesebben *Zwack Péterrel* beszélgetett a nagyszony, miközben az otthonról már ismerős Unicum is asztalra került.

Lassan barátkoztunk össze, de sikerült. Kinyitattam számára a gödöllői Grassalkovich-kastélyt, *Sisi* magyar-



A TRAPÉZBAN TONY CURTISSZEL

országi kapcsolatai felettébb érdekelték, alakjában nemcsak a császárné állandó diétázó önuralmát tekintette sajátjával rokonnak. Akárcsak *Sisi*, Lollo sem volt jellemzően anyatípus. A mamma-szerepeket mind a magánéletben, mind a szetten meghagyta az erre alkalmasabb Lorennek. Felkerestük Budapest több exkluzív ékszerboltját, amelyekben régiségek után kutatott. A nagy és feltűnő mindenhol megragadta fantáziáját. Mindig ő fizetett és nem a titkárnak nevezett, a sajtóban később csak toyboy loverként aposztrofált, harmincnégy évvel fiatalabb, jóképű *Javier Rigau y Rafols*. Gina egyébként a gazdag katalán üzletembert vőlegényeként mutatta be. Javier mindig a nyomában járt, de szerényen háttérbe húzódva tűrte az újságírók és

közéleti személyiségek Gina iránti érdeklődését. Egy kávé mellett elmesélte, hogy 1984-ben egy monte-carlói társaságban ismerte meg az akkor 23 éves fiatalembert, és nem zavarta, hogy a férfi nyilatkozatában a különbséget abszolút ideálisnak tartotta. Ki gondolta volna akkor, hogy fia és a média nyomására a házasságból mégsem lesz semmi, pedig már számtalan vezető politikussal is egyeztettek az esküvői parti időpontját. Még kevésbé gondolta volna bárki is, hogy akit Lollo azokban az években depressziója ellen „fogyasztott”, 2010 novemberében nyolc tanú és egy *Tereza* nevezetű dublőr előtt, Gina jelenlétét nélkülözve, kicsalt, hamis aláírással ellátott dokumentumot felmutatva feleségül veszi az arát. A cél – a filmdíva vagyonának megszerzése – félreérthetetlen volt a házasságszédelő manőverben. – Tudod, mindig is lágyszívű és hiszékeny voltam a férfiakkal, mert jobban éreztem magam, ha volt egy férfi mellett. Az internetről tudtam meg, hogy bekötötték a fejem. Ma már iszonyodom Javiertől – mondta évek múlva visszagondolva az eseményekre. – Végre ismét független nő vagyok – nyilatkozta kilencvenegy évesen a *Corriere della Sera* milánói napilapnak. – Egy férfit megszeretni és megkapni sokkal könnyebb, mint megszabadulni tőle. Javier csaló volt, a házasság pedig szélhámosság. Mivel az annulációt maga *Ferenc* pápa írta alá, nem volt ellene apelláta – mesélte nekem később Rómában.

Gina Lollobrigida 1927-ben született és három testvérrel élt egy hivatalnok családban a szépséges fekvésű Subiaco faluban. Festő szeretett volna lenni, a Római Képzőművészeti Akadémián tanult. Szépsége azonban feltűnő volt, 1947-ben a Miss Itália harmadik helyezette lett. Kisebb szerepekre, főként operaszínpadiakra hívták, majd *Howard Hughes* hollywoodi filmmogul kezdett érdeklődni iránta. 1949-ben mégis Itáliát választotta és hozzámeg egy *Milko Scofic* nevezetű szlovén orvoshoz, de 1971-ben elvált. Ezekben az években *Luigi Zampa* és a film más neves mestere tanította a szakma mesterfogásaira, mégis a francia *Királylány a feleségem* című filmben hódította meg *Gérard Philipe* mellett a világot. Hogy mennyire volt szépsége a segítségére? Óvatos fag-

gatásomra egyszer így válaszolt: „Véletlenül lettem színész. Életemben túl sok volt a románc, de nem voltam igazán boldog a férfiakkal. Egy nő húszévesen olyan, mint a jég, harmincévesen meleg és negyvenévesen forró. Büszke vagyok olyanok barátságára, mint *Alberto Moravia*, a huszadik század olasz irodalmának egyik legnagyobbja, *Fidel Castro*, *Kissinger*. A népszerűség sok ajtót megnyit, de könnyen tönkreteszi a magánéletet.”

Lollobrigida 1970-ben felhagyott az aktív filmeléssel és elkezdett korábbi hobbijának, a fényképezésnek hódolni. 1973-ban megjelent *Italia Mia* című, *Az én Itáliám* címen magyarul is kiadott fotóalbuma, amelyhez *Moravia* írta az előszót. Gina kétségtelenül nagyszerű meglátásai, természetes, mégis néha meglepő képbeállításai nemcsak jellemző olasz témákat ölelnek fel, fiatal és idős karaktereket, embercsoportokat, családokat, apácákat és papokat, hétköznapi utcai jeleneteket, de a közélet iránti érdeklődéséről is árulkodnak. Néhány évvel később már nem elégitette ki egyedül a fényképezés, belekezdett egy embert próbáló, kemény fizikai munkába: márvány- és bronzszobrok készítésébe. Nem elégedett meg csodás római villájával, a Spanyol lépcsőre tekintő lakásaival, mesés fekvésű monte-carlói házával, a farmmal Szicíliában, de ott vett magának házat és rendezett be műhelyt, ahol *Michelangelo* is dolgozott.

Gina háza nem hivalkodó, műhelye azonban az egyik legnagyobb Pietrasantában, a szobrászok Mekkájában. A *The Wonder of Innocence* című fotóalbuma szürrealista fantázia szülte szobrai a gyerekek lelki világába és az állatok világába helyezi. Költői, filozófiai, nem egyszer politikai és irodalmi idézetek, emlékek kísérik a képeket, egy sok mindennel foglalkozó, magában tépelődő ember gondolatvilágába engedve betekintést. – Úgy neveznek, hogy isteni Lollo, de miért nem akarnak elismerni képzőművészként is? – tette fel a kérdést a láthatóan kidolgozott kezű egykori screen siren.

Ugyan büszkélkedhet néhány szoborkiállítással Olaszországban, sőt még külföldön is, ezek azonban a pályát váltó korábbi filmhírességnek szólnak. Egy-két évvel budapesti operabáli fellépése után Bécs belvárosában

